

Sygn. akt I ACa 67/19

I ACz 83/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Ochalska - Gola

Sędziowie: SA Małgorzata Dzięciołowska (spr.)

SO del. Jarosław Pawlak

Protokolant: stażysta Malwina Czyż

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2020 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w Ł. i (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 2 października 2018 r. sygn. akt I C 1366/17

oraz zażalenia pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w Ł. od postanowienia zawartego w punkcie 2 tego wyroku

1. **oddala apelację;**
2. **oddala zażalenie;**
3. **zasądza od J. S. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w Ł. kwotę 500 (pięćset) zł tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił powództwo o zwolnienie spod egzekucji przedmiotów:

- przesiewacza (...) 831, nr fab. 97, rok prod. 2007,
- przesiewacza (...) 831, nr fab. 96, rok prod. 2007,
- przesiewacza (...) 622, nr fab. 3, rok prod. 2007,
- kosza przesypowego produkcji R. M.,

- przenośnika taśmowego szary o długości ok. 18 mb,
- przenośnika typ B: 1350, nr fabryczny 80, rok produkcji 2014,
- przenośnika nr fabryczny 79, rok produkcji 2014,

zajętych u dłużnika (...) Spółka z o.o. w R. przez Komornika działającego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie o sygn. KM 2/16 i nie obciążył powoda J. S. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanych (...) spółki z o.o. (...) z siedzibą w Ł., (...) Spółki z o.o. w R. (k 172).

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że podstawą powództwa z art. 841 kpc jest naruszenie praw osoby trzeciej w następstwie skierowania egzekucji do określonego przedmiotu lub prawa. Celem powództwa z art. 841 kpc jest ochrona praw podmiotowych osoby trzeciej, naruszonych w następstwie skierowania egzekucji. W rezultacie chodzi o naruszenie prawa materialnego, zwłaszcza prawa własności, mimo prawidłowego, zgodnego z przepisami procesowymi działania organu egzekucyjnego.

Stosownie do § 3 tego przepisu powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Rozpoczęcie biegu terminu z art. 841 § 3 kpc nie jest uzależnione od udzielenia stosownego pouczenia. Termin ten ma charakter materialnoprawny i nie podlega przywróceniu.

Sąd okręgowy wskazał, że powód dowiedział się o zajęciu przesiewacza (...) 831, nr fab. 96, rok prod. 2007, przenośnika typ B: 1350, nr fabryczny 80, rok produkcji 2014 oraz przenośnika nr fabryczny 79, rok produkcji 2014 w dniu 28 kwietnia 2016 r. na podstawie zawiadomienia wysłanego na adres prowadzonej przez niego działalności gospodarczej (którym też posługuje się sam powód m.in. w umowie dzierżawy, przy wystawianiu na jego rzecz faktur czy w piśmie do syndyka z dnia 10 lipca 2017 r.), zaś o zajęciu z dnia 5 i 18 maja 2018 r. kosza przesywowego produkcji R. M. i przenośnika taśmowego szary o długości ok. 18 mb poprzez osobiste uczestnictwo w dniu 8 czerwca 2016 r. w czynnościach polegających m.in. na wskazaniu przedmiotów stanowiących jego własność. Podczas tych czynności powód również ponownie uzyskał informację o zajęciu, jakie miało miejsce w 14 kwietnia 2016 r.

Powód w toku postępowania nie podważył skuteczności doręczenia pisemnego zawiadomienia o zajęciu ruchomości, jak również nie podważył dokumentu z dnia 8 czerwca 2016 r. stwierdzającego jego obecność przy czynności wskazania majątku. Co więcej, powód wystąpił pismem z dnia 24 czerwca 2016 r. do wierzyciela o zwolnienie spod egzekucji zajętych przez komornika w sprawie Km 2/16 przedmiotów, powołując się na uzyskaną informację w dniu 8 czerwca 2016 r. (tego dnia powód udzielił pełnomocnictwa do reprezentowania go w sprawie egzekucyjnej z wniosku pozwanego wierzyciela). Najpóźniej w dniu 8 czerwca 2016 r. powód posiadał wiedzę o wszystkich przeprowadzonych zajęciach, tj. z dnia 14 kwietnia, 5 maja i 18 maja 2016 r., zaś powództwo zostało wniesione dopiero w dniu 11 sierpnia 2017 r. Sąd pierwszej instancji w związku z tymi faktami odstąpił od badania kolejnych czynności powoda oraz pozwanych, w tym również związanych z czynnościami kolejnego wskazania majątku powoda z dnia 12 lipca 2017 r., jako niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Żądanie co do zwolnienia przedmiotów w postaci przesiewacza (...) 831, nr fab. 96, rok prod. 2007, kosza przesywowego produkcji R. M., przenośnika taśmowego szary o długości ok. 18 mb, przenośnika typ B: 1350, nr fabryczny 80, rok produkcji 2014 i przenośnika nr fabryczny 79, rok produkcji 2014 uznać należało za bezzasadne wobec uchybienia miesięcznego terminu. Wezwanie wierzyciela do zwolnienia spod egzekucji nie ma natomiast wpływu na bieg terminu do wniesienia powództwa z art. 841 § 3 kpc.

Przedmioty w postaci przesiewacza (...) 831, nr fab. 97, rok prod. 2007 oraz przesiewacza (...) 622, nr fab. 3, rok prod. 2007 w ogóle nie zostały zajęte przez komornika w sprawie Km 2/16. Powód nie wykazał, by zostały one zajęte przez komornika w toku innego postępowania egzekucyjnego, które do chwili obecnej nie zostało zakończone. Żądanie pozwu w tym zakresie sąd okręgowy uznał za nieudowodnione.

(...) Spółka z o.o. w R. uznał powództwo w całości. W ocenie sądu pierwszej instancji uznanie to jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, jak również zmierza do obejścia prawa (art. 213 § 2 kpc). Uznanie dotyczy

roszczenia, które w zakresie przedmiotów przesiewacza (...) 831, nr fab. 96, rok prod. 2007, kosza przesypowego produkcji R. M., przenośnika taśmowego szary o długości ok. 18 mb, przenośnika typ B: 1350, nr fabryczny 80, rok produkcji 2014, i przenośnika nr fabryczny 79, rok produkcji 2014 w ogóle nie przysługuje powodowi z uwagi na przekroczenie ustawowego terminu, zaś w zakresie przesiewacza (...) 831, nr fab. 97, rok prod. 2007 i przesiewacza (...) 622, nr fab. 3, rok prod. 2007 nie zostało udowodnione na etapie istnienia zajęcia (k 177 do 179 odwr.).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim złożył powód. Zaskarżył wyrok w punkcie 1 w oparciu o zarzuty:

1) naruszenie art. 841 § 1 kpc poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa o zwolnienie rzeczy ruchomych stanowiących własność powoda od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie sygn. akt Km 2/16,

2) naruszenie art. 841 § 3 kpc poprzez jego błędną wykładnię, która doprowadziła do ustalenia przez sąd, że powód przekroczył określony przez ustawodawcę termin do wniesienia powództwa interwencyjnego, podczas gdy powód terminu miesięcznego do wniesienia przedmiotowego powództwa nie przekroczył, bowiem dowiedział się o zajęciu jego ruchomości najwcześniej w dniu 8 sierpnia 2017 roku a z powództwem wystąpił w dniu 11 sierpnia 2017 roku,

3) naruszenie art. 213 § 2 kpc poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że pozwany (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. uznając powództwo działał sprzecznie z zasadami współzycia społecznego, jak również zmierzał do obejścia prawa podczas, gdy uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, sąd jest związany uznaniem powództwa, a w niniejszej sprawie nie zaszły żadne okoliczności, które wskazywałyby na możliwość niezaakceptowania przez Sąd uznania powództwa, tym bardziej, że sąd ten nie wydał postanowienia w przedmiocie bezskuteczności uznania powództwa,

4) naruszenie art. 5 kc poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie podczas, gdy z okoliczności sprawy wyraźnie wynika, że pozwany (...) sp. z o.o. (...) Spółka Komandytowa - Akcyjna w siedzibą w Ł. naruszył poprzez prowadzenie egzekucji z rzeczy ruchomych stanowiących własność powoda zasadę współzycia społecznego w postaci uczciwości i lojalności w obrocie,

5) naruszenie art. 233 kpc poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów naruszającej zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a w efekcie prowadzącej do błędnego uznania, mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia, że:

- powód przekroczył miesięczny termin na wniesienie powództwa interwencyjnego, gdyż dowiedział się o zajęciu ruchomości stanowiących jego własność najpóźniej w dniu 8 czerwca 2016 r. a z powództwem wystąpił w dniu 11 sierpnia 2017 roku,

- ruchomości powoda zostały zabrane z terenu kopalni w dniu 12 lipca 2017 roku na skutek postanowienia o ogłoszeniu upadłości spółki, która była właścicielem gruntu, na którym znajdowała się kopalnia, podczas gdy postanowienie o ogłoszeniu upadłości spółki (...) siedzibą w R. zostało wydane przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 09 lutego 2017 roku, a zatem na około 5 miesięcy przed zabraniem rzeczy ruchomych powoda z terenu kopalni,

- oparcie twierdzeń, że ruchomości powoda były opieczętowane pieczęcią ze znakiem zajęcia wyłącznie na zeznaniach świadka M. R., tj. komornika prowadzącego postępowanie egzekucyjne, co przejawia się brakiem obiektywizmu w składanych zeznaniach, podczas gdy w toku postępowania nie wykazano, że rzeczy ruchome należące do powoda były takimi znakami opatrzone,

- ruchomości powoda w postaci przesiewacza (...) 831, nr fab. 97, rok prod. 2007 oraz przesiewacza (...) 622, nr fab. 3, rok prod. 2007 nie zostały zajęte przez komornika w sprawie Km 2/16, podczas gdy powód nimi nie dysponuje, uzyskał informację, że Syndyk Masy Upadłości (...) Spółka z o.o. w R., który objął w posiadanie kopalnię, na terenie

której znajdowały się te ruchomości nie posiada ich w swojej dyspozycji i zostały one najprawdopodobniej zajęte przez komornika,

- do zajęcia ruchomości stanowiących własność powoda doszło w datach 14 kwietnia 2016 r., 5 maja 2016 r., 18 maja 2016 r. podczas, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że do faktycznego zajęcia przedmiotowych ruchomości doszło w dniu 12 lipca 2017 r. i o fakcie tym powód nie został poinformowany.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez uwzględnienie wniesionego powództwa i zwolnienie rzeczy ruchomych stanowiących własność powoda od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie KM 2/16,
- o skierowanie na podstawie art. 193 Konstytucji RP pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego w celu zbadania konstytucyjności art. 841 § 3 kpc z art. 64 Konstytucji RP,
- zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych od pozwanych na rzecz powoda (k 193 do 200).

W odpowiedzi na apelację pozwana spółka (...) spółka z o.o. (...), Spółka (...) w Ł. wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego (k 219 do 221).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Nie można zgodzić się z apelującym, że sąd pierwszej instancji naruszył prawo procesowe, w szczególności art. 213 § 2 kpc i art. 233 § 1 kpc.

Uznanie powództwa odnosi się zarówno do podstawy prawnej jak i faktycznej zgłoszonego żądania i stanowi akt dyspozycyjny podlegający kontroli sądu, tylko z punktu widzenia powyżej wymienionych przesłanek z art. 213 § 2 kpc. Zgodnie z art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, przez co rozumie się sprzeczność z przepisami bezwzględnie obowiązującymi, albo zmierza do obejścia prawa lub jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Tylko jeśli żadna z tych okoliczności nie zachodzi sąd jest obowiązany wydać wyrok zgodny z uznaniem powództwa, bez względu na to, czy uznanie znajduje uzasadnienie w okolicznościach sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2016 r. I CSK 285/15, LEX nr 2052442, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 października 2018 r., LEX nr 2595399). Istotne dla oceny podstaw uznania powództwa jest wskazanie przyczyn dokonania tej czynności przez pozwanego. W sytuacji, gdy strony są lub były związane węzłem prawnym, który może rzutować na ich wzajemne stosunki możliwe jest rozważenie przez sąd czy nie występują w określonym stanie faktycznym okoliczności uzasadniające odmowę uwzględnienia uznania powództwa. Sąd pierwszej instancji zbadał okoliczności, które legły u podstaw uznania roszczenia przez jednego z pozwanych oraz występujące pomiędzy stronami związki, zwłaszcza wynikające z posiadania określonych rzeczy w czasie istotnym z punktu widzenia dochodzonego żądania i uznał, że z uwagi na poszanowanie zasad współzycia społecznego przy wygaśnięciu roszczenia powoda uznanie żądania pozwu przez podmiot, który posiadał maszyny na skutek umowy z powodem nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach sprawy. Powód wydzierżawił w 2014 r. maszyny (...) spółka z o.o. w R., który następnie w lipcu 2016 r. ustanowiła go zarządcą (k 118 odwr.). Z zeznań K. K. (1) - dyrektora spółki (...) (k 145 odwr. do 146) wynika, że maszyny i urządzenia zostały zajęte w 2015 lub 2016 r. Na maszynach były naklejki. Świadek informował powoda o dokonaniu zajęcia telefonicznie. Naklejki były widoczne. Czynności były dokonane przed wejściem na kopalnię syndyka (k 148 zapis elektroniczny rozprawy z dnia 18 września 2018 r. czas od 00:31:09 do 00:38:46). Zestawienie tych zeznań z zeznaniami przesłuchanego w charakterze strony M. W. (k 147), który nie podał przyczyn uznania powództwa a jedynie stwierdził, że powód poniósł „straszne straty” nie daje podstaw do przyjęcia, że wniosek sądu okręgowego w zakresie odmowy uznania powództwa przez (...) spółka z o.o. w R. stanowił

naruszenie reguł wskazanych art. 213 § 2 kpc, zwłaszcza wobec potwierdzenia przez reprezentanta tej spółki, że powód był w 2016 roku zarządcą nieruchomości.

Zeznania wskazanego wcześniej świadka K. K. oraz zeznania w charakterze świadka M. R. (komornika - k 144 odwr. do 145 odwr.) potwierdzają wiedzę powoda o dokonanych zajęciach. Analiza dokumentów sprawy KM 2/16 Komornika działającego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim (dołączonych do akt niniejszej sprawy), w szczególności wskazanych w piśmie procesowym z dnia 12 czerwca 2018 r. (k 140) potwierdza okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszego powództwa, a zwłaszcza wiedzę powoda o dokonaniu czynności zajęcia przez komornika (k 54 i 55 zawiadomienie osoby trzeciej z dnia 26 kwietnia 2016 r. i potwierdzenie odbioru przez J. S., k 111 protokół zajęcia ruchomości, k 138 protokół z dnia 8 czerwca 2016 r., k 140 do 143 faktury, k 146 do 147 protokoły zajęcia ruchomości, k 150 do 151 wniosek powoda z dnia 6 czerwca 2016 r. o nadzór nad egzekucją).

W świetle omówionych dowodów wnioski sądu pierwszej instancji wyprowadzone z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie mogą być uznane, wbrew twierdzeniom skarżącego, za dowolne. Znajdują potwierdzenie w konkretnych dowodach przeprowadzonych w sprawie, co do których apelujący nie przedstawił skutecznych zarzutów lub kontrdowodów, poprzestając na ogólnych stwierdzeniach o późniejszej dacie uzyskania wiedzy o zajęciu ruchomości przez powoda. Takie postawienie zarzutu procesowego apelacji odnoszącego się do zasady swobodnej oceny dowodów nie zasługiwało na uwzględnienie. Przez moc dowodową rozumie się siłę przekonania, jaką uzyskał sąd wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nieistnieniu faktu, którego on dotyczy. Ocena wiarygodności dowodu zależy od środka dowodowego. Sąd, oceniając wiarygodność, decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę, czy też nie. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Wykazanie takiego uchybienia może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu.

Ustalenia faktyczne dokonane w uzasadnieniu zakwestionowanego orzeczenia sąd drugiej instancji uznał zatem za własne. Poprzedzała je wszechstronna ocena materiału dowodowego, uwzględniające wszystkie czynniki decydujące o prawidłowym przeprowadzeniu analizy określonej art. 233 § 1 kpc i art. 328 § 2 kpc (w wersji obowiązującej do dnia 7 listopada 2019 r., obecnie art., 327¹ § 1 i 2 kpc - Dz.U.2019 r., poz.1469).

Skarżący wskazując na potrzebę zwrócenia się do Trybunału Konstytucyjnego w celu zbadania konstytucyjności art. 841 § 3 kpc z art. 64 Konstytucji RP nie zauważa, że taki wniosek był już rozpatrywany. Postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 lutego 2015 r. (Ts 124/13, (...) Seria (...) 2015 nr 1, poz. 22, Legalis nr 1367547) nie uwzględniono zażalenia od odmowy przyjęcia pytania o konstytucyjność tego przepisu. Postanowieniem z 27 maja 2014 r. Trybunał Konstytucyjny - na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 in fine oraz art. 36 ust. 3 w związku z art. 49 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: (...)) - odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej ze względu na niedopuszczalność orzekania, a także - na podstawie art. 50 ust. 1 (...) nie uwzględnił wniosku skarżącej o wydanie postanowienia tymczasowego w sprawie zawieszenia wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu z 7 lutego 2013 r. (sygn. akt II Ca 37/13). Uwagi skarżących w rozpoznawanej przez Trybunał Konstytucyjny sprawie, jak i w sprawie niniejszej, dotyczące niekonstytucyjności miesięcznego terminu, o którym mowa w art. 841 § 3 kpc, stanowią w istocie postulat legislacyjny, niepodlegający kognicji sądu konstytucyjnego. Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 18 lutego 2015 r. przypomniał, że jego rolą, jako tzw. ustawodawcy negatywnego, jest wyłącznie eliminowanie norm niezgodnych z przepisami wyższego rzędu, nie zaś tworzenie prawa. Tym samym - jak wyraźnie zaznaczył Trybunał Konstytucyjny np. w wyroku z 16 lutego 2007 r. o sygn. SK 14/05 (OTK ZU nr 8/ (...), poz. 97), dotyczącym terminu obliczania przedawnienia roszczeń deliktowych - w jego kognicji mieści się jedynie ocena konstytucyjnych granic dla kreacji prawa podmiotowego, które jest pozbawione faktycznej skuteczności ze względu na wadliwość, nie zaś sama długość terminów przewidzianych przez ustawę.

Miesięczny termin z art. 841 § 3 kpc ma charakter materialny (prekluzyjny), a nie procesowy i nie podlega przywróceniu. Termin ten jest jedną z przesłanek skuteczności zgłoszonego przez osobę trzecią żądania zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji. Bieg terminu z art. 841 § 3 kpc uzależniony został nie od daty doręczenia zawiadomienia o konkretnej czynności egzekucyjnej, lecz od daty powzięcia wiedzy o naruszeniu prawa. Źródła tej wiedzy mogą, lecz nie muszą się pokrywać z czynnościami procesowymi. Jest to dzień, w którym strona faktycznie dowiedziała się o zajęciu przedmiotu, a nie dzień, w którym mogła się o nim dowiedzieć przy dołożeniu należytej staranności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2007 r., V CSK 275/07, LEX nr 677785, teza 2. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 274/10, LEX nr 707865, wyroki Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia: 10 czerwca 2013 r., I ACa 114/13, LEX nr 1345535, 12 października 2016 r., I ACa 424/16, LEX nr 2162965, 6 lutego 2018 r., I ACa 961/17, LEX nr 2478691).

Powód przekroczył termin do wytoczenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji wskazany w art. 841 § 3 kpc. Powództwo nie mogło być skutecznie dochodzone. Przy konstrukcji art. 841 § 3 kpc powoływanie się przez powoda na art. 5 kc nie może wywołać zamierzonego skutku. Przekroczenie terminu powoduje wygaśnięcie roszczenia. Materiał dowodowy wskazuje, że przekroczenie terminu nastąpiło o okres ponad 1 roku, co przy terminie miesięcznym przewidzianym art. 841 § 3 kpc jest przekroczeniem znacznym. Przy dowodach wskazujących na wiedzę powoda o dokonanej zajęciu niektórych ruchomości i braku objęcia postępowaniem przeprowadzonym w sprawie KM 2/16 pozostałych postępowanie dowodowe stanowi o niewykazaniu podstaw faktycznych, które pozwalałyby na przyjęcie możliwości zastosowania w sprawie art. 5 kc oraz naruszenia zasad uczciwości i lojalności w obrocie.

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd Apelacyjny w Łodzi orzekł o oddaleniu apelacji na podstawie art. 385 kpc (pkt 1 sentencji).

O kosztach postępowania odwoławczego sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 102 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc i art. 391 § 1 kpc, przy uwzględnieniu że powód przegrał postępowanie odwoławcze w znacznej części (96,4% - wpz apelacji wynosiła 300.000 złotych, zaś zażalenia 10.800 złotych). Uwzględnić należało jednak nie tylko trudną sytuację życiową powoda (k 201 do 209 zasilek chorobowy i stan zdrowia), ale również i to, że powód znając dowody na których oparł się sąd pierwszej instancji w toku postępowania odwoławczego zakwestionował ocenę znanego mu materiału dowodowego bez wykazania jego naruszenia, czym naraził się na przegranie tego etapu postępowania. Sąd drugiej instancji zwolnił powoda w znacznej części od obowiązku zwrotu pozwanej spółce kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym, uznając że poniesienie kwoty 500 złotych (ok. 6% należnych pozwanej spółce kosztów) mieści się w kategoriach wyjątku wskazanego art. 102 kpc i możliwościach majątkowych powoda.